

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 275/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. augusta 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Milošom Cimrákom, Advokátska kancelária JUDr. Cimrák, s. r. o., Štefánikova 7, Nitra, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 17/2017 z 27. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. decembra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia

základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo 17/2017 z 27. septembra 2017.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že návrhom z 19. januára 2012 podaným Okresnému súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sa sťažovateľka domáhala proti žalovanej [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) vydania platobného rozkazu, ktorým by bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť jej sumu 190 934,72 € s príslušenstvom z titulu omeškania žalovanej so zaplatením zročnej faktúry č. 200100532 za dodávku stavebných a rekonštrukčných prác na základnej a materskej škole. Potom, ako okresný súd 2. februára 2012 vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku (v sume 11 456 €, pričom základom pre jeho výpočet bola suma žalovanej istiny a vyčíslenie jej príslušenstva, pozn.), uznesením č. k. 36 Rob 23/2012-13 zo 14. marca 2012 z dôvodu jeho nezaplatenia konanie zastavil. Proti predmetnému zastavujúcemu uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie spolu so zaplatením súdneho poplatku v odvolacej lehote, ktorý súdny poplatok sťažovateľka zaplatila len v sume 624 €, t. j. len zo základu, ktorý tvoril príslušenstvo žalovanej istiny, pretože súčasťou tohto podania bolo aj čiastočné späťvzatie návrhu, a to v rozsahu celej istiny, ktorú žalovaná medzičasom zaplatila, avšak vzhľadom na skutočnosť, že v čase podania návrhu bola žalovaná v omeškaní, sťažovateľka trvala na zaplatení jej príslušenstva pozostávajúceho z (i) úrokov z omeškania (3 436,82 €), zo (ii) zmluvnej pokuty (6 969,12 €) a z (iii) trov konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku (624 €) a trov právneho zastúpenia (2 925,51 €), pričom nároku na náhradu trov konania sa sťažovateľka domáhala v zmysle druhej vety § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého „... Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.“.

3. Okresný súd uznesením č. k. 36 Rob 23/2012-23 z 24. apríla 2012 uložil žalovanej zaplatiť sťažovateľke sumu 10 405,94 € (t. j. úroky z omeškania + zmluvná pokuta), ako aj náhradu trov konania v sume 3 549,51 €. Žalovaná podala proti predmetnému

platobnému rozkazu odpor, takže o návrhu sťažovateľky ďalej konal okresný súd pod sp. zn. 39 Cb 109/2012. Následne žalovaná podaním z 10. októbra 2012 podala proti sťažovateľke vzájomnú žalobu, ktorou sa domáhala zaplata zmluvnej pokuty v sume 169 600 €, a navrhla spojenie predmetnej veci s inou vecou vedenou okresným súdom pod sp. zn. 36 Cb 141/2012, v ktorom konaní sa sťažovateľka domáhala proti žalovanej zaplata 1 921,24 € z titulu zaplata úroku z omeškania a zmluvnej pokuty z inej zmluvy o dielo.

4. Okresný súd uznesením č. k. 39 Cb 109/2012-91 z 8. novembra 2012 spojil na spoločné konanie veci vedené pod sp. zn. 39 Cb 109/2012 a sp. zn. 36 Cb 141/2012 s tým, že ďalej bude vo veci konať pod sp. zn. 39 Cb 109/2012.

5. Následne sťažovateľka svojím podaním zobrala späť svoju žalobu vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 39 Cb 109/2012, a to v rozsahu nároku na zaplata úrokov z omeškania a zmluvnej pokuty (10 405,94 €), pričom trvala už len na náhrade trov konania, takže okresný súd uznesením č. k. 39 Cb 109/2012-101 z 15. novembra 2012 (i) zastavil konanie v časti späťvzatia žaloby sťažovateľkou (o zaplata sumy 10 405,94 €), (ii) rozhodol o nároku na náhradu trov konania, ktorých náhradu priznal žalovanej proti sťažovateľke, a o vrátení zaplata súdneho poplatku a (iii) rozhodol, že konanie o vzájomnej žalobe žalovanej, ako aj konanie o veci pôvodne (rozumej pred spojením, pozn.) vedenej pod sp. zn. 36 Cb 141/2012 vylučuje opäť na samostatné konanie.

6. Proti výroku uznesenia okresného súdu č. k. 39 Cb 109/2012-101 z 15. novembra 2012 o priznaní nároku na náhradu trov konania v prospech žalovanej proti sťažovateľke podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 16 Cob 27/2013 z 21. marca 2013, ktorým odvolaním napadnutý výrok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie s tým, že okresný súd nepostupoval správne, keď sťažovateľke nepriznal nárok na náhradu trov konania, ktorá jej v súvislosti so zastavením konania vo veci žalovanej istiny mala patriť podľa druhej vety § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa účinného znenia v rozhodnom čase ktorého „... *Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh,*

ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.“. Krajský súd súčasne konštatoval, že pokiaľ ide o zastavenie konania v časti príslušenstva k žalovanej istine, tam mala byť sťažovateľke priznaná náhrada trov konania podľa prvej vety § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa účinného znenia ktorej „Ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.“.

7. Po vrátení veci okresný súd uznesením sp. zn. 39 Cb 109/2012 z 5. augusta 2016 rozhodol, že sťažovateľke priznáva nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie „... vo výške 89,66 %...“ a na súde druhej inštancie „... vo výške 100 %“. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala odvolanie žalovaná dôvodiac, že tvrdenie sťažovateľky o jej omeškaní so zaplatením istiny sa nezakladá na pravde, pretože podľa žalovanej ona zaplatila túto istinu v čase splatnosti spornej faktúry, a teda ani žaloba nebola podaná sťažovateľkou dôvodne, takže nemožno byť toho názoru, že v tejto časti by zastavenie konania zaviniť žalovaná oneskorenou úhradou istiny. O odvolaní žalovanej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 16 Cob 274/2016 z 28. októbra 2016, ktorý uznesenie okresného súdu v celom rozsahu potvrdil a súčasne sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

8. Dovolanie, ktoré žalovaná proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podala, odôvodnila dôvodmi podľa § 420 písm. e) a f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) CSP, podľa ktorého je „dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd“, bol podľa žalovanej naplnený tým, že krajský súd rozhodoval v danej veci v senáte, ktorého členkou bola aj sudkyňa, ktorá v tejto veci rozhodovala v prvom stupni a ktorej rozhodnutie bolo v tomto odvolacom konaní predmetom prieskumu. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je „dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“, bol podľa žalovanej naplnený tým, že napriek tomu, že sťažovateľka ako žalobkyňa zaplatila súdny poplatok len v sume, ktorej základom výpočtu

bolo len príslušenstvo žalovanej istiny, t. j. suma 10 405,94 €, a teda konanie iba o tejto sume malo byť predmetom konania, vo vzťahu ku ktorému mal tak okresný súd, ako aj krajský súd posudzovať otázku úspechu sťažovateľky v spore, tieto súdy tak nepostupovali a pri rozhodovaní o priznaní nároku na náhradu trov konania vyhodnocovali úspech sťažovateľky v spore aj vo vzťahu k istine, z ktorej však sťažovateľka súdny poplatok nezaplatila a ohľadne ktorej bolo konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavené.

9. O dovolaní žalovanej rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obdo 17/2017 z 27. septembra 2017, ktorým rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 16 Cob 274/2016 z 28. októbra 2016 v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie, a to z dôvodu, že na krajskom súde v preskúvanom odvolacom konaní rozhodovala vylúčená sudkyňa, ktorá v danej veci konala aj ako sudkyňa okresného súdu.

10. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľka namieta arbitrárnosť rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 17/2017 z 27. septembra 2017, v príčinnej súvislosti s ktorým malo byť porušené jej základné právo a právo na spravodlivý súdny proces, a to tým, že (i) najvyšší súd podľa sťažovateľky *«...“poskytol právnu ochranu“ napádanému dovolaniu, ktoré mal odmietnuť z dôvodu jeho neprípustnosti...»*. Podľa sťažovateľky dovolanie žalovanej smerovalo proti rozhodnutiu krajského súdu vo veci náhrady trov konania, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej a nie je to ani rozhodnutie, ktoré by podľa § 420 CSP bolo možné považovať za rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, a preto ho mal najvyšší súd ako procesne neprípustné odmietnuť. Podľa sťažovateľky ňou označené práva boli porušené aj tým, že (ii) najvyšší súd v napádanom uznesení dostatočne neodôvodnil svoj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, podľa ktorej rozhodnutie o náhrade trov konania nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. Napokon o arbitrárnosti uznesenia najvyššieho súdu má podľa sťažovateľky svedčiť aj to, že (iii) najvyšší súd ho v súvislosti s otázkou prípustnosti dovolania dostatočne neodôvodnil.

11. Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného tiež uviedla:

„Sťažovateľ má za to, že z konania a napadnutého uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva jednostrannosť, ktorá zakladá svojvôľu a takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá je popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd pritom v nadväznosti na skutkový stav svoj právny záver ústavne akceptovateľným spôsobom neodôvodnil, a preto ho možno považovať za svojvoľný.“

12. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]... na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.09.2017, č. k. 3Obdo/17/2017-202, p o r u š e n é b o l o .

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.09.2017, č. k. 3Obdo/17/2017-202 z r u š u j e a v e c v r a c i a N a j v y š š i e m u s ú d u S l o v e n s k e j r e p u b l i k y n a d ě l š i e k o n a n i e .

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky j e p o v i n ý spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]..., uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume EUR 374,80,- (slovom: tristosedemdesiatštyri eur, osemdesiat centov) na účet právneho zástupcu Advokátska kancelária JUDr. CIMRÁK s. r. o., so sídlom Štefánikova 7, 949 01 Nitra, Slovenská republika, [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. V súvislosti so sťažovateľkou napádaným uznesením najvyššieho súdu ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

16. Najvyšší súd svoje rozhodnutie v interakcii s námietkami sťažovateľky v podstatnej časti takto odôvodnil:

„Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ prípustnosť dovolania podaného dňa 28. októbra 2016 odôvodňuje ustanovením § 420 písm. e/ a f/ C. s. p.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca (§ 420 písm. e/ C. s. p.).

V danom prípade predmetom dovolacieho konania je uznesenie odvolacieho súdu č. k. 16 Cob/274/2016-157 zo dňa 28. októbra 2016, ktorým Krajský súd v Trenčíne potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 39 Cb/109/2012-121 zo dňa 5. augusta 2016, ktorým prvostupňový súd žalobcovi priznal náhradu trov konania na súde prvej inštancie vo výške 89,66 % a náhradu trov konania na súde druhej inštancie vo výške 100 %. Ide teda o rozhodnutie o náhrade trov konania.

Ako prvou otázkou sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal, či ustanovenie § 420 písm. e/ sa vzťahuje aj na uznesenia týkajúce sa náhrady trov konania, keďže podľa tvrdenia žalovaného nejde o vec samu a ide iba o procesné rozhodnutie.

Z ustanovenia § 420 písm. e/ C. s. p. je zrejmé, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

V danom prípade ide o časť výroku o zastavení konania, týkajúceho sa trov konania, teda rozhodnutím, ktorým a konanie končí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) zastáva názor, že pokiaľ vo veci rozhodol vylúčený sudca ako tvrdí dovolateľ, ide o dovolanie s poukazom na ustanovenie § 420 písm. e/ C. s. p. prípustné.“

17. Z v danom prípade aplikovaného § 420 CSP, ktorý upravuje otázku prípustnosti dovolania z dôvodu tam uvedených dôvodov zmätočnosti, vyplýva, že z týchto dôvodov je dovolanie prípustné „... proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí“. Inými slovami, toto ustanovenie zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcejmu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter

rozhodnutia o matérii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. V tejto súvislosti je nutné podotknúť, že aj rozhodnutie vo veci samej (t. j. meritórne rozhodnutie) je svojou podstatou a svojimi dôsledkami rozhodnutím, ktorým sa konanie o predmete sporu končí, avšak pre účely posudzovania prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP takéto rozhodnutie nemožno zaradiť do skupiny rozhodnutí „*ktorým sa konanie končí*“, pretože pre tento účel je už zaradené do skupiny rozhodnutí „*vo veci samej*“.

18. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvratia žaloby po rozhodnutí prvostupňového súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené.

19. V intenciách uvedeného je podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, aj uznesenie, ktorým prvostupňový súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

20. V danom prípade bolo dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie okresného súdu o nároku na náhradu trov konania (nie o výške trov konania, pozn.), takže toto rozhodnutie ako rozhodnutie, ktorým sa pred odvolacím súdom konanie o tomto nároku s konečnou platnosťou skončilo, bolo možné z dôvodov zmätočnosti podľa § 420 CSP podrobiť prieskumu dovolacieho súdu. Z tohto hľadiska možno napádané uznesenie najvyššieho súdu, aj keď je stručne odôvodnené, považovať v otázke posúdenia prípustnosti dovolania ako ústavne udržateľné, majúce základ v aplikovanej právnej úprave, ktoré tak v súvislosti s námietkami sťažovateľky nemohlo mať za následok porušenie práva sťažovateľky na spravodlivý proces.

21. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

22. Nad rámec sťažnosti sťažovateľky v súvislosti s napádaným uznesením najvyššieho súdu by bola diskutabilnou ústavná udržateľnosť jeho záverov o nenaplnení dovolacieho dôvodu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP pri vymedzení predmetu konania majúceho vplyv na hodnotenie miery úspechu strany v spore.

23. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaného rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní sťažovateľke úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia jej práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2018